

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βιλιπερὶ κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἀπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρο-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διέθουν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντός οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. Ἡ Ἔστια τῆς ἀρχαιότητος καὶ ὁ ἑλλη-
νὸς οἶκος. — Ἀγγελικὴ Πάλλη. — Ὁ Κορρέγιος καὶ τὸ ἔργον του. Ἡ
(Κατὰ τὴν Μαργαρίταν Ἀλέα Μηνιάτη). — Αἱ θύλαι τοῦ Ἀπρι-
λλοῦ. Διήγημα (ὑπὸ δοῦ Ὀλγας Γούλιου. — Συναυλία ὠδείου. — Εἰ-
δοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου φίλη,

Λοιπὸν ἰδοὺ ἢ μετὰ τόσης ἀνυπομονη-
σίας, ὡς λέγεις, ἀναμενομένη καλὴ εἶδη-
σις. Τὸ Οἰκοκυρικὸν καὶ Ἐπαγγελματικὸν
σχολεῖόν μας κατηρτίσθη ἤδη τέλειον, τὰ
μαθήματα εἰσῆχθησαν τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο
ὁμαλῶς, ἐπιτυχῶς, μεθ' ὅλας τὰς δυσκο-
λίας, ἃς παρουσιάζει πᾶν νέον ἔργον, διὰ
πρώτην φοράν εἰσαγόμενον εἰς ἕνα τόπον.
Ἐδέητε νὰ μοχθήσω πολὺ, νὰ παλαίσω,
νὰ ἀγωνισθῶ ἀληθῶς, μέχρις οὗ φθάσω-
μεν ἐκεῖ ὅπου εὐρισκόμεθα. Ἀλλὰ σήμε-
ρον δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι αἱ τεθεῖσαι βέ-
βαιαι εἶναι τόσον ἀσφαλεῖς, τόσον στερεαί,
ὥστε τὸ ὅλον οἰκοδόμημα δὲν δύναται
παρὰ νὰ ὑψωθῇ ἐπ' αὐτῶν μετ' ἔτι ἀσφα-
λείας καὶ ἐπιτυχίας, ἔτοιμον νὰ προετοι-
μάζῃ τὴν γυναῖκα πάσης τάξεως διὰ τὸ
μέγα ἔργον τῆς βασιλείας τοῦ οἴκου, διὰ
τὸ μόνον στάδιον, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε
δὲν τῆς διεκδικεῖ, ἐπισήμως τοῦλάχιστον, ὁ ἀνὴρ.

Λέγω ἐπισήμως, διότι εἰξεύρω ὅτι μεγάλη μερὶς ἀνδρῶν ἐδῶ
εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς καὶ εἰς τὰς ὑποδούλους χώρας καὶ διὰ τὴν
διοίκησιν ἀκόμη τοῦ οἴκου δὲν θεωροῦν τὴν γυναῖκα ἀρμοδίαν,

ἀλλ' οὔτε κἂν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὡς ἄξις πρόκειται περὶ τοῦ
κυρίως διαχειριστικοῦ μέρους τῆς διοικήσεως, περὶ τῆς ἐν γένει
λειτουργίας τῆς διοικητικῆς τοῦ οἴκου μηχανῆς.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ τόσον φημιζόμενον αὐτὸ βασιλεῖον τῆς
γυναίκος καὶ ἡ τόσον ἐξαιρομένη βασιλεία τῆς περιορίζεται διὰ
τοὺς περισσοτέρους μόνον εἰς τὴν μηχανικὴν ἐργασίαν τοῦ μα-
γειρείου, τῆς καθαριότητος καὶ τῆς τάξεως, ἡ ὅποια καὶ πάλιν
ἐξελέγχεται παρὰ τοῦ ἀνδρός, τοῦ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐντελῶς
ἀναρμοδίου νὰ κρίνῃ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων.

Ἐπάρχει μάλιστα κατηγορία ἀνδρῶν, οἱ
ὅποιοι αἰωνίως εὐρίσκουν νὰ μεμφιμοιροῦν
διὰ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς διεξ-
αγωγῆς τοῦ οἰκοκυρικοῦ ἔργου· οἱ ὅποιοι
ἐννοοῦν νὰ ἐπεμβαίνουσι εἰς ὅλα, νὰ ἔχουν
γνώμην καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου ἔτι τῆς κα-
τασκευῆς τοῦ φαγητοῦ, νὰ ἀποδοκιμάζουσι
διάρκως καὶ αἰωνίως πᾶν ὅ,τι ἡ οἰκοδέ-
σποινα, κατόπιν βεβαίως πείρας, ἀποφα-
σίῃ καὶ κανονίῃ, τέλος νὰ μὴ εὐχαρι-
στοῦνται ποτέ, εὐρίσκοντες κατὰ τὴν πα-
ροιμίαν τὰ ἀλμυρὰ ἀνάλατα καὶ μετα-
βάλλοντες τὸ βασιλεῖον αὐτὸ τῆς γυναι-
κὸς εἰς κόλασιν, ἧς ὁ κυριώτερος καὶ πο-
λυπαθέστερος κολασμένος, τὸ δυστυχέστε-
ρον καὶ μαρτυρικώτερον θῆμα εἶναι αὐτὴ
ἢ τόσον πομπῶδως παρ' ὄλων τῶν σοφῶν
καὶ ἠθικολόγων μας ἀνακηρυχθεῖσα βα-
σίλισσα τοῦ οἴκου.

Ἔως τῶρα οἱ ἄνδρες, οἱ πατέρες, οἱ ἀδελφοὶ ὡς πρόφασις τῆς
τοιαύτης ἐπεμβάσεώς των εἰς τὸ καθόλου οἰκοκυρικὸν μέρος τοῦ
οἴκου, εὐρίσκον τὴν ἀδαημοσύνην περὶ τὰ οἰκιακὰ ἔργα τῆς γυ-
ναίκος, τὴν ἀτελεῖ μὲρῶσιν αὐτῆς, ἀφοῦ ὅλα τὰ παιδικὰ καὶ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΛΛΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

νεανικά της έτη ασχολείται μονομερώς σχεδόν με τὰ γράμματα και τὴν μουσικὴν καὶ τὰ κεντήματα, εθισθεῖσα νὰ θεωρῆ τὸ οἰκοκυρικὸν ἔργον πολὺ εὐκόλον, πολὺ ἀπλοῦν, ἐνίοτε δὲ καὶ πολὺ ταπεινόν, ὅστε νὰ κατέρχεται μέχρις αὐτοῦ.

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο οἱ ἄνδρες ἔχουν ἐν μέρει δίκαιον. Ἄλλ' ἐρωτῶμεν ποῖος ἀπ' ἀρχῆς ἐκάνονισε τὰ τῆς μορφώσεως τῆς κόρης παρ' ἡμῖν ἢ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες, φυσικῶς δὲ οἱ ὑπεροχώτεροι καὶ οἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι, οἱ κατὰ καιροῦ κανονίζοντες τὰ προγράμματα τῆς γυναικείας ἀγωγῆς; Καὶ εἰς τὸν οἶκον ἀκόμη τίς ρυθμίζει τὰ τῆς ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεως τῶν τέκνων, ἐὰν ὄχι αὐτὸς ὁ ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος καὶ μισθοδοτεῖ καὶ φιλοξενεῖ εἰς τὸν οἶκόν του καὶ τὰς ξένας gouvernantes καὶ τοὺς πολυειδεῖς διδασκάλους τῶν διαφόρων μαθημάτων, καὶ ἐξοφλεῖ ταύτοχρόνως τοὺς ἀτελειώτους λ)σμοὺς τῶν μαγειριστῶν καὶ ραπτριῶν καὶ πιλοποιῶν καὶ ὄλου τοῦ πολυτελοῦς προσωπικοῦ τοῦ οὕτω πολυδαπάνως λειτουργοῦντος οἴκου;

Αὐτοὶ δὲ ὅλοι, οἱ ὁποῖοι πάντοτε καὶ εἰς ὅλα παραπονοῦνται, οἱ ὁποῖοι ἀκαταπαύστως διαμαρτύρονται διὰ τὴν ὀσημέρια ἐπιτεινομένην ἐπίδοσιν τῆς γυναικὸς εἰς μονομερῆ πνευματικὸν βίον, τί ἔκαμαν, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, ὡς κύριοι κανονίζοντες τὰ τῆς τύχης τοῦ γυναικείου φύλου ἐν Ἑλλάδι, ὅπως ἢ μόρφωσις τῆς γυναικὸς καταστῆ ὀλίγον, πρακτικώτερα, ὅπως αἱ μὴ κατ'ἀλληλοὶ δι' ἀνωτέραν πνευματικὴν παιδευσιν καὶ ἀδυνατοῦσαι νὰ διακριθοῦν εἰς τὰ γράμματα, ἐπιδοθοῦν συστηματικῶς, κανονικῶς, εἰς ἀγωγήν προσημετέραν, πρακτικώτεραν καὶ περισσώτερον ἀνταποκρινόμενην πρὸς τὸν βίον, δι' ὃν προορίζονται;

Καὶ διατὶ τότε, ἀφοῦ οὐδέποτε περὶ τούτου ἐμερίμνησαν, νὰ καθιστοῦν ὑπευθύνους τὰς γυναῖκας διὰ τὴν ἀτελεῖ μόρφωσίν των, διατὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν, ὅτι ὅπως εἶναι ὑπεύθυνοι αὐτοὶ διὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν ἡμῖν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν κατάστασιν, εἶναι ἐξ ἴσου ὑπεύθυνοι καὶ διὰ τὴν οἰκιακὴν τοιαύτην, καὶ αὐτοὶ οὗτοι εἶναι οἱ δημιουργοὶ ὄλων τῶν πικριῶν καὶ ἀπογοητεύσεων καὶ θλίψεων τῶν θυγατέρων των, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τοῦ γάμου ἀρχίζουσι νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ βασανίζονται ἕνεκα τῆς τελείας ἀδαημοσύνης των εἰς τὰ οἰκοκυρικὰ;

Τώρα δὲν θέλω νὰ εἶπω, καὶ πάλιν σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὅλοι ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν, ἀλλ' οὔτε ὅτι δὲν ὑπάρχουν οἰκογένειαί, αἱ ὁποῖαι ἀνατρέφουν τὰς θυγατέρας των, ὅπως ὀφείλει νὰ ἀνατρέφεται πᾶσα κόρη, προοριζομένη διὰ τὸ μέγα καὶ εὐγενὲς ἔργον τῆς μητρὸς καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἐν τούτοις παρατηρῶ εἶναι, ὅτι τὰς οἰκογενείας αὐτὰς ἀνευρίσκει τις περισσώτερον εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ εὐπόρους τάξεις, ἢ εἰς τὰς μεσαίας, εἰς ἐκείνας ἀκριβῶς, αἵτινες ἀποτελοῦν τὸν μέγαν ἀριθμὸν, καὶ αἵτινες ἐπηρεάζουν τὸ ὄλον ἔργον τῆς κοινωνικῆς μας ἀναζυμώσεως.

Τοῦτο ἂν καὶ δυσάρεστον, δίδει ἐν τούτοις ἐλπίδας βελτιώσεως, διότι οἱ ὑψηλὰ εὐρισκόμενοι δίδουν τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ταπεινότερους. Ἀφ' ἑτέρου δὲ πιστοποιεῖ τὴν ἀλήθειαν, καθ' ἣν μόνον οἰκογενειακὴ ἀνατροφή τελεία ἐξυψοῖ καὶ ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπον τόνον, ὥστε νὰ ἐπιζητῆ τὴν ἐν πᾶσι τελειοποίησιν του καὶ νὰ ἀνευρίσκη πάντας τοὺς παράγοντας, οἵτινες δημιουργοῦν τὴν ἁρμονίαν καὶ τὸ καλόν, ἐξ ὧν προκύπτει ἡ εὐτυχία καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν.

Ἡ λατρεία τῆς Ἑστίας καὶ ὁ ἑλληνικὸς οἶκος

Εἰς ἡμᾶς ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου λαοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἀναμεινῶμεν τὸ παράδειγμα τῆς οἰκοκυρικῆς μορφώσεως τῆς γυναικὸς ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας καὶ ἀριστοκρατικώτερας τάξεως. Ἡ θεὰ Ἑστία ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἢ παρὰ τῶν Ἑλληνιδῶν παστῶν τῶν τάξεων περισσώτερον καὶ φανατικώτερον λατρευθεῖσα θεότης, τὰ πρὸς αὐτὴν δὲ ὑποχρεωτικὰ ἀνὰ ὠρισμένας ἐποχὰς ἀναθήματα καὶ αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις, αἱ κανονισθεῖσαι εἰς τιμὴν τῆς, προδίδουν πόσον ἡ ἐξευμένεισις τῆς ἀκοιμήτου αὐτῆς θεότητος ἐθεωρεῖτο συντελοῦσα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ φύλου μας. Ἡ μόνη δὲ ἐπιζήσασα τῶν μεγάλων καὶ ἐπιφανῶν συναδέλφων τῆς, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ κατὰ τοὺς μακροὺς χρόνους τῆς δουλείας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ ἡ μόνη παρὰ τῶν διαδεχθέντων ἡμᾶς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ Ῥωμαίων, δι' ἣν ἐξελέγοντο ἀγναὶ παρθέναι ὑποδαυλίζουσαι νύκτα καὶ ἡμέραν τὸ ἱερόν αὐτῆς πῦρ, καὶ καταδικαζόμεναι εἰς θάνατον, εὐθύς ὡς παρεβαῖνον τὸ καθήκον των τοῦτο, εἶναι αὐτὴ ἡ Ἑστία, αὐτὴ ἡ τοῦ οἴκου θεότης, ἥτις θεωρεῖται ἡ ὑπὲρ πάσας ἀγνὴ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ.

Ἡ Ἑλληνὶς τοῦ μεσαίου, ἢ Ἑλληνὶς τῶν φραγκικῶν καὶ ἐνετικῶν κατακτήσεων, ἢ Ἑλληνὶς τῆς τουρκικῆς δουλείας ἔμεινε πάντοτε, ἀδιακρίτως πλοῦτου καὶ κοινωνικῆς θέσεως, πιστὴ εἰς τὴν θεότητα αὐτὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ πυρὸς καὶ ὑπὸ τὸ θάλαπος αὐτῆς συνεκράτησεν ἠνωμένην καὶ ἀδιάσπαστον τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, πιστὴν εἰς τὰς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ πίστεως ἀρχὰς τῆς, πιστὴν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος καὶ ἀδελφότητος, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ σημερινὴ ὑπαρξίς μας ὡς ἔθνους ἐλευθέρου.

Ὅτι ἐπραξεν ἡ Ἑλληνὶς ὄλων τῶν αἰῶνων καὶ ὄλων τῶν ἐποχῶν, ὀφείλει νὰ συνεχίσῃ ἡ Ἑλληνὶς τῆς σήμερον.

Ἡ Ἑστία ἄς καταστῆ καὶ πάλιν ἡ πρωτοστατοῦσα ἐν πᾶσι θεότης. Τὸ οἰκοκυρικὸν μας σχολεῖον, ἄς εἶναι ὁ βωμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ προσφερθῆ ἡ πρώτη καὶ συστηματικὴ λατρεία εἰς τὴν πρωτοστάτιδα αὐτὴν θεάν, ὁ βωμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ καταρτισθοῦν αἱ καλὰ οἰκοδεσποιναι-ὄλων μας τῶν κοινωνικῶν τάξεων, αἱ ἀγναὶ καὶ πολῦτιμοι ἐστιᾶδες, αἱ προωρισμένοι νὰ τηρήσωσιν ἀκοιμητὸν τὸ ἱερόν πῦρ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, συνδυάζουσαι τὴν ἀνωτέραν πνευματικὴν μόρφωσιν, ἣν τὸσον πλοῦσιαν καὶ δαψιλῆ μᾶς χορηγεῖ ὁ δέκατος ἔνατος αἰὼν καὶ ἥτις εἰς τοιαύτην εὐγενῆ περιωπὴν προήγαγε τὴν γυναῖκα, μετὰ τὴν μόρφωσιν τὴν οἰκοκυρικὴν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν καὶ τὰ θεμέλια τῆς οἰκογενειακῆς μας εὐδαιμονίας.

Ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ εἶναι τὸσον εὐφυῆς, τὸσον νοήμων, αἱ Ἑλληνίδες ἰδίᾳ τὸσον ὀξεῖαν ἔχουν τὴν ἀντίληψιν καὶ τὸσον ζωηρὸν τὸ πνεῦμα, ὥστε νὰ συμπληροῦν τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς τῶν σπουδᾶς μόλις δεκαπενταετίδες. Μένει λοιπὸν καιρὸς πολὺς εἰς τὴν διάθεσιν των, ὅπως καταρτισθοῦν καὶ εἰς τὰ ἔργα, τὰ κατ' ἐξοχὴν γυναικεῖα, καὶ ἀποτελέσωσιν οὕτω τὸ ἰδεῶδες τῆς τελείας γυναικὸς, ἥτις ἐδραιοὶ ἀληθεῖς οἴκου καὶ παγιοῖ ἐν αὐτοῖς τὴν ἀγάπην, τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν ζυμάρειαν καὶ τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΛΛΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ 5' τεύχους τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναίκος)

Καὶ ἄλλην ὑπέροχον γυναικεῖαν φυσιογνωμίαν καὶ ἄλλην ἐπιφανῆ προσωπικότητα μᾶς παρουσιάζει ἡ πινακοθήκη τῆς Ἡπείρου, τῆς κατ' ἐξοχὴν προνομιούχου ταύτης εἰς ἐξόχους ἄνδρας καὶ γυναῖκας χώρας.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, μεγάλην, ἐπιβάλλουσαι, τιμῶσαι τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ἐξέχουσαι καὶ εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὰς τέχνας, διεκδικοῦσαι τὰ πρωτεῖα πρὸς τὰς γυναῖκας τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων λαῶν, κρατοῦσαι εἰς τὰς λεπτοφυεῖς χειρὰς των τὰ σκῆπτρα τῆς ἀκαταβλήτου δυνάμεως τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ψυχικοῦ σθένους, φέρουσαι ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸν ἀφθιτὸν τῆς μεγαλοφυΐας καὶ πολυμαθείας στέφανον, ἀποκαλύπτονται ἀληθῶς ἀντάξιαι τῶν γυναικῶν τῆς Ἡπείρου, αἵτινες διὰ τῶν ὄπλων των ἀνεδείχθησαν ἐφ' ἀμιλλοὶ ἢ μὴ ὑπέρτεροι τῶν ἀνδρῶν.

Καὶ ἀγνοεῖ ὁ ἀναμετρῶν τὰς σελίδας τοῦ ἐνδόξου βίου τούτων καὶ ἐκείνων, καὶ μελετῶν τοὺς τίτλους τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς των καὶ τὴν αἴγλην μετὰ τὴν ὁποῖαν ἡ μεγαλοφυΐα δρᾷσιν των περιβάλλει τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς ποίας νὰ ἀπονεύμῃ μείζονα φόρον εὐγνωμοσύνης, καὶ ἀγνοεῖ ποίας νὰ τᾶξῃ εἰς τὴν πρώτην τῆς ἀγάπης καὶ τιμῆς βαθμίδα. Ἐκείνας, αἵτινες προέταξαν τὰ στήθη εἰς τὰς ἐχθρῖκας σφαίρας ἢ ἐκείνας, αἵτινες συνεχίζουσι τὴν εὐγενῆ παράδοσιν περὶ τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς;

Ἡρωίδες τῆς ψυχῆς ἐκείναι, ἀγριαὶ, ἀμείλικτοι, ἀληθεῖς ἀμαζόνες, κωφεύουν εἰς τὴν ἐμφυτον γυναικεῖαν ψυχὴν εἰς τὴν τρυφερότητα, καὶ σκορπίζουσι τὰς σφαίρας, καὶ ἀγωνίζονται καὶ παλαίουσι καὶ ἐξέρχονται νικητρίαι ἢ πίπτουσι εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, καὶ καταπλήσσουν τὸν κόσμον καὶ ἀνοίγουν νέας σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ φύλου μας. Ἄλλ' ἢ πᾶλη των, ἀλλ' ὁ ἥρωϊσμός των εἶναι ἀποτέλεσμα ὑπερασπίσεως κατὰ ἐπιχειρούμενον κινδύνου τῆς τιμῆς καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας των. Ὁ μαχόμενος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, μάχεται ὑπὲρ τῆς ἰδίας, ὑπὲρ τῆς τῶν τέκνων, ὑπὲρ τῆς τῶν οἰκείων ὑπάρξεως.

Ἄλλ' ὁ ἀγωνιζόμενος νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰς μεγάλας τοῦ παντὸς ἀληθείας, ὁ οἰκειοθελῶς ἀφιερῶν τὸν βίον του εἰς τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῶν ἀνευρεθέντων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς μυστηρίων, ὁ ἀφιερῶν τὴν ὑπαρξίν του ὄλην εἰς ἐν ὑπέρτατον ἰδεῶδες, ὁ ψυχίον πρὸς ψυχίον καὶ ἰμάδα πρὸς ἰμάδα καταναλίσκων τὴν πνευματικὴν του δύναμιν, ὅπως προσθήσῃ μίαν μικράν, μίαν ἐλαχίστην συμβολὴν εἰς τὸ πνευματικὸν οἰκοδόμημα τῶν αἰῶνων, εἰς τὸ ὅποσον ὅμως ὀφείλονται αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι καὶ ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς, πρέπει νὰ εἶναι ὀπλισμένος μετὰ μεγαλητέραν δόσιν αὐταπαρνήσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ δύναμιν χαρακτῆρος μεγάλην, διότι ἡ δρᾷσις καὶ ἡ ἐνέργειά του ἔχει κύκλον πολὺ εὐρύν, κύκλον ἀπέραντον, ἔχει σκοπὸν πολὺ ὑπέρτερον, πολὺ γενικώτερον, πολὺ ἰδανικώτερον, ἀναγόμενον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν.

Ἴδου διατὶ διστάζομεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν εἰς τὸν Θεμιστοκλέα καὶ τὸν Λεωνίδα τὰ αὐτὰ ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἀνθρωπότητος δικαιώματα οἷα τὰ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Σωκράτους. Ἴδου διατὶ ἀγνοοῦμεν ἐὰν ὁ ὠραιότερος τῆς

δόξης καὶ τιμῆς στέφανος πρέπει νὰ ἀπονεμηθῆ εἰς τὴν Μόσχω Τζαβέλλα ἢ εἰς τὴν Μηλιάτη καὶ τὴν Πάλλη, τὰς νεωτέρας αὐτῆς ἠρωίδας τοῦ πνεύματος.

Ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη εἶναι καὶ αὐτὴ γόνος ἀρχαιοτάτου τῆς Ἡπείρου οἴκου, ἐὰν δ' οἱ τίτλοι εὐγενείας ὀφείλονται εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸν ἥρωϊσμόν, βεβαίως ὁ οἶκος Πάλλη φέρει πολὺ παλαιά, πολὺ μεγάλα οἰκίστημα. Τὰ βουνὰ τῆς Ἡπείρου καὶ ἰδίᾳ ὁ ποιητικὸς Πίνδος εἶναι ποτισμένα μετὰ αἷμα τοῦ ἥρωος Λάμπρου Πάλλη, ὅστις στήθος πρὸς στήθος κατὰ τῶν ἀγαρηῶν τοῦ Ἀμουράτ τοῦ Β' ἀγωνιζόμενος τὸ 1428, ὑπέστη τὸν ἀκρωτηριασμόν τῆς ἀριστερᾶς παρεῖας του διὰ ξίφος ἐχθρικοῦ, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ δευλιᾶσῃ ἢ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

Ἀνῆκει λοιπὸν εἰς οἶκον ἀρχαίας εὐγενείας ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη, εἰς οἶκον ἀριθμοῦντα τίτλους τιμῆς καὶ δόξης πέντε ὄλων αἰῶνων.

Ὁ πατήρ τῆς, ὡς ὄλοι οἱ ἐπιφανεῖς Ἡπειρώται, μὴ ἀνεχόμενος νὰ ζῆ ὑπὸ τὸν ταπεινωτικὸν ζυγὸν τῶν Τούρκων, μετώπισεν εἰς τὴν γείτονα Ἰταλίαν, ἐγκατασταθεὶς μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του εἰς τὴν Τοσκανικὴν πόλιν Λιβόρνον, εἰς ἣν ἐγεννήθη τὴν 22αν Νοεμβρίου τοῦ 1798 ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη, ἡ ἐξασφάλισα ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸν τίτλον τῆς ἐπιφανεστέρης γυναικὸς τῆς Λιβόρνου.

Γεννηθεῖσα εἰς Ἰταλίαν, ἐθα καὶ ἀνετρέφθη καὶ ἐξεπαιδεύθη καὶ ἔδρασε καὶ ἀπέθανε, φυσικὸν ἦτο νὰ καταρτισθῆ τελειότερον καὶ πληρέστερον εἰς τὰ ἰταλικά μᾶλλον ἢ εἰς τὰ ἑλληνικά γράμματα καὶ ἡ φιλολογικὴ δρᾷσις τῆς νὰ ἐξελιχθῆ μᾶλλον εἰς τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν ἢ εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ὡς ἄλλως τε πᾶσαι αἱ σύγχρονοὶ τῆς σοφῆ Ἑλληνίδες.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη κατὰ τοῦτο ἀναδεικνύεται ὑπέρτερά ἐκείνων, καθ' ὅσον ἐὰν ἐλάχιστα πράγματα ἔγραψεν εἰς τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, κατέγραψεν ὅμως εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ποίησιν μετὰ τὸσης ἀγάπης, ὥστε παιδίον ἔτι νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ ἐρμηνεύῃ Ἰταλιστὶ τὸν Ὅμηρον εὐκολώτερον, ὡς λέγει ὁ μέγας Guergazzi, παρ' ὅσον αἱ συνομήλικές τῆς Ἰταλίδες ἀνεγίνωσκον τὴν μητρικὴν των γλῶσσαν.

Οἱ γονεῖς τῆς, γνήσιοι Ἕλληνες καὶ ἀληθεῖς πατριῶται, ἐνέπνευσαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μικρᾶς κόρης των μέγαν καὶ ἐνθουσιῶδη θαυμασμόν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα καὶ ἐνέσπειραν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς αἰσθήματα ὑπερτάτης στοργῆς καὶ συμπαθείας πρὸς τὴν δούλην μὲν, ἀλλ' ἠρωϊκῶς κατὰ τῆς δουλείας ἀνθισταμένην καὶ ἀγωνιζομένην νεωτέραν Ἑλλάδα.

Διὰ τοῦτο αὐτὴ μόνη μετὰ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ διαπρεψασῶν εἰς τὰ γράμματα ἐπιφανῶν Ἑλληνιδῶν ἔλαβεν ὡς θέμα τῶν πλείστων καὶ ὠραιότερων ἔργων τῆς, πεζῶν ἢ ἐμμέτρων, διάφορα ἐπεισόδια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐτόνισε τὴν λύραν τῆς ἢ ἵνα ὑμνήσῃ τὸν ἥρωϊσμόν καὶ τὰ κατορθώματα τῶν συμπατριωτῶν τῆς, ἢ ἵνα θρηνήσῃ τὴν δυστυχίαν των καὶ πενήθησῃ ἐπὶ ταῖς ἀνεπανορθώτοις ἐθνικαῖς συμφοραῖς των.

Ἐξείρων τὴν πατριωτικὴν ταύτην δρᾷσιν τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ ποιητικὸν τάλαντόν τῆς καὶ τὴν τιμὴν, ἣν αὐτὴ

προσηύπεν εις την Ελλάδα ο Ι. Ρίζος Νερούλος τῆ ἀφιέρωσεν τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα :

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΓΓΕΛΙΚΗΝ ΠΑΛΛΗ

ὑπὸ Ι. ΡΙΖΟΥ ΝΕΡΟΥΛΟΥ

Τὸ κλειδὸν ὄρος ἢ Πιερίαι,
"Ὅπου τὸ πάλαι μουσῶν χορεία
Μὲ τὸν Ἀπόλλωνα κατοικοῦσα
καὶ μελωδοῦσα.

"Ὅπου τὸ μέτωπον τῆς Κορινθίας
Καὶ τῆς Σαπφῶς μας μ' ἀμαρτανίας
Πλοκάς ἀνθῶν στεμνύοντες ἦτον
ὑπὸ χαρίτων.

"Ἡ Πιερία πολλοὺς αἰῶνας
Δὲν εἶδεν ἄρα, ἀλλ' εἰς χειμῶνας
"Ἔμενε πάντοτε ὑλοκειμένη
καὶ ἐρημωμένη.

Ποῦ πλέον Μοῦσαι καὶ Μνημοσύνη ;
Ποῦ πλέον δάφνη, ποῦ δὲ μυρσίνη ;
"Ἐκεῖ δὲν ἦσαν εἰμὴ τυφῶνες
εἰμὴ χιόνες.

"Ἐκεῖ δὲν ἦσαν αὐλοὶ καὶ λύραι
Δὲν ἦσαν φόρμιγγες καὶ κιθάραι
"Ἀλλ' ἦτο πλήθος κοράκων μόνον
τῶν τραχυφῶνων.

"ὦ ! πῶς τὰ πράγματα μεταβάλλει
Πῶς ἀφανίζει παρτοῦ τὰ κάλλη
ὦ ! πόσον σκότος ἢ δουλοσύνη
μᾶς περιχύνει.

Πῶς αἱ γλυκύνεται θεῖαι μοῦσαι
Τὴν Εὐνομίαν ὑπερποθοῦσαι
Τὴν γῆν ἀφήνοντες τῆς τυραντίας
τῆς ὀλεθρίας.

Σαπφῶ δέντρα ἢ νέα Πάλλη
Εἰς Πιερίαν ἀντὶ τὰ ψάλλη
"Υμνοῦσα κάλλη τέκνων Ἑλληνῶν
τῶν Ἀπεινύτων.

Κε' αὐτὴν τὴν εὐλαλοῦ ἀπόδοι
Εἰς τὸν Αὐδόντιον Ἑλικῶνα
"Ἦκουεν Ἑλλην ἀνὴρ θαυμάζων
πλὴν καὶ στενάζων.

Πρὸς κατασχῶν τῶν Γραικῶν ὄλων
Τὴν ἀπηγόρευσεν ὁ Ἀπόλλων
Νὰ ψάλλῃ εἰς γλώσσαν τῶν αἰχμαλώτων
καὶ τῶν εἰλώτων.

"Ἀλλ' ἦδη ὅτε Ἑλλάς ἢ νέα
Ἀναλαβοῦσα ἦθη τ' ἀρχαῖα
"Ἐγειν' ἀξία καὶ ἱστορίας
α' ἐποποιίας.

Λύραν προγόων εὐθὺς λυγίαν
ἢ Πάλλη ἔκρουσε μ' ἀρμονίαν
Κ' ἠχοῦν τῶν ὕμνοι τῆς Ἑλληνίδος
περὶ πατρίδος.

Πατρίς φιλάτη, ἐὼδ δίκαιος
"Ἐλαβες ἄκρον ἀνδρείας κλέος
"Ἄν ὅμως δόξα σὲ πρέπει ἄλλη
Ἴδὸν ἢ Πάλλη.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Η'

Ἐλέχθη περὶ τοῦ Ραφαήλ, ὅτι εἶχε τρεῖς μεθόδους ἐν σχέσει πρὸς τὴν τριπλὴν ἐπιρροήν, ἣν ὑπέστη, τὴν τῆς Ὁμβρίας, τῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς Ρώμης. Οὐδὲν παρόμοιον παρὰ τῷ Κορρέγιῳ. Ἔχει τόσας μεθόδους ὅσας εἰκόνας, τὸ πνεῦμά του ὑποτάσσεται εἰς ὅλην τὴν κλίμακα τοῦ αἰσθηματός του, καὶ αἱ συνθέσεις του προκύπτουν πάντοτε ἐκ τῆς ἰδίας ἀντιλήψεώς του τῶν διφορῶν ὑποθέσεων, ἐν αἷς ἀνακαλύπτει τις συνεχῶς βαθυτάτην δόσιν φιλοσοφίας. Μία μεγάλη ἐν τούτοις ἀρετὴ τῶν εἰκόνων του τὸν θέτει εἰς ἀνωτέραν βαθμίδα ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν λοιπῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν εἶναι ἡ χάρις, τῆς ὁποίας τὸ γλυκὺ καὶ μυστηριώδες γόητρον ἀφοπλίζει καὶ παραπείθει. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ὀρίσῃ τὴν χάριν αὐτὴν καὶ εἰς τί ἄρα ἐγκρίεται αὕτη ; Εἰς τὴν ἀπλότητα τῶν γραμμῶν, εἰς τὴν ἐλαφρότητα τῶν κινήσεων, εἰς τὸ μειδιάμα τῶν χειλέων, ἢ εἰς τὴν σπινθηροβολίαν τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν δραπέτις ἀκτὶς προσδίδει εἰς ὠραῖον πρόσωπον ; Καὶ δὲν εὑρίσκειται ἴσως αὕτη εἰς τὴν ἀόρατον ψυχὴν, τὴν δημιουργοῦσαν πάντα ταῦτα διὰ τῆς θαυμαστικῆς ἀρμονίας τῆς ; Τὸν ἀπεκάλεσαν ζωγράφον τῶν χαρίτων καὶ εἶχον δίκαιον.

Αἱ χάριτες ὑπῆρξαν αἱ ἀληθεῖς μοῦσαι του.

Οἱ θόλοι τῆς Πάρμας ἀποδεικνύουν ἰδίᾳ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς σκέψεως. Αἱ ἐλαιογραφίαι του προδίδουν μᾶλλον τὸ ἰδιάζον αἰσθημα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πάθους. Τὸν ἀναδεικνύουν κάτοχον πνεύματος διαυγοῦς καὶ βαθέος, διδάσκαλον ψυχολόγον, ὅστις κατ' ἀρέσκειαν θίγει τὰς χορδὰς τῆς ψυχῆς, ἄνθρωπον τέλος περιγράφοντα καὶ ἐνταυτῷ κύριον πασῶν τῶν συγκινήσεων. Παρὰ τὴν παρθενικὴν ἀγνότητα μιᾶς ἀγίας Αἰκατερίνης, ἀπαντῶμεν τὴν ἀκράτητον ἀπλησίαν εἰς τὸν Δία καὶ τὴν Ἀντιόπην, τὴν ἀγάπην τῶν αἰσθήσεων εἰς τὴν Λύδαν, τὰς περιπαθεῖς ὁρμὰς τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν Ἰώ. Ἀλλ' αἱ τολμηραὶ αὗται σκηναὶ περιβάλλονται μὲ τὴν χάριν, ἐμποιοῦν τὸσον γλυκεῖαν ἐντύπωσιν, ὥστε καὶ αὕτη ἡ διατύπωσις τῆς ἡδονῆς καλύπτεται διὰ νέου γοήτρου. Ναί, γοητεία εἶναι ἡ λέξις, ἢ ἀρμόζουσα εἰς τὸν διδάσκαλον. Εἴτε εἰς τὴν ψυχὴν, εἴτε εἰς τὰς αἰσθήσεις μας ἀπευθύνεται, πάντοτε μᾶς γοητεύει, πάντοτε μᾶς θέλγει τὸσον, ὥστε ἀφιέμενοι εἰς τὰ κατακλύζοντά μας αἰσθήματα, λησμονοῦμεν ἐνίοτε τὰς βαθεῖας ἰδέας, αἵτινες κρύπτονται ὑπὸ τὴν μαγεῖαν τοῦ χρωστικῆς του.

Καὶ ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τοῦ Σχολεῖον τοῦ Ἐρωτος. Εἰς τὸ βάθος τοπίου βραχώδους καὶ ὀλίγον ἀγρίου, ἔνθα φύονται ἄκκανθαι καὶ ἄγριοι θάμνοι, βλέπει τις ἐν συμπλέγματι τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν υἱόν της, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Ἑρμῆς δίδει ἐν μάθημα. Τὸ μικρὸν φαίνεται προσέχον μετ' ἀρετῆς ὑπομονῆς, ὁ Ἑρμῆς δὲ ὑπὸ μορφήν νεανίου εὐφυοῦς καὶ εὐπροσηγόρου ὑποκλίνεται πρὸ αὐτοῦ. Ὁ Ἐρως ἀκολουθεῖ διὰ τοῦ μικροσκοπικοῦ δακτύλου του τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα συλλαβίζει.

Φαίνεται ἐκ τῶν πλαγίων. Δύο μικρὰ πτερὰ φύονται ἐπὶ

τῶν ὠμων του, εἶναι θαυμαστικῶς ὠραῖος, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἀποτελεῖ θαυμασίον τύπον. Εὐφυῆς, πνευματώδης, λεπτεπίλεπτος, ἀποτελεῖ τὸ ἰδεῶδες μικροῦ ἔρωτος. Ἡ μήτηρ του ὀρθὴ πλησίον του ἐπιβλέπει σοβαρῶς τὸ μάθημα, ἐστηριγμένη ἐπὶ τινος βράχου, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ βάθος τῆς εἰκόνας. Τὸ λευκὸν σῶμά της εἶναι ὀλόγυμον. Ἡ ὠραία καὶ εὐγενὴς κεφαλὴ της μὲ τὸ εὐρύ της μέτωπον εἶναι γλυκεῖα καὶ εὐφυῆς. Δύο μεγάλα πτερὰ ἀναπτύσσονται ἐπὶ τῶν ὠμων της.

Κρατεῖ τὸ τόξον τοῦ υἱοῦ της καὶ φαίνεται ρεμβάζουσα μὲ ὕψος μεγαλοπρεπέες, τὸ ὅποιον διαχύνει εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἰσχυροτάτην γοητείαν. Δίδων πτέρυγας εἰς τὴν Ἀφροδίτην, τόλμημα τὸ ὅποιον οὐδεὶς ζωγράφος τῆς ἀναγεννήσεως ἐτόλμησεν, ὁ Κορρέγιος ἀποκαλύπτει ἀληθῆς μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος. Εἶναι ἡ οὐρανία Ἀφροδίτη, ἡ δυναμένη νὰ πετᾷ καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ βράχοι, αἱ ἄκκανθαι, τὰ ἄγρια φυτὰ, ἄτινα πληροῦσι τὸ βάθος τῆς εἰκόνας, φαίνονται συμβολίζοντα τὰς ἀκάνθας τῆς ζωῆς, ὑπεράνω τῶν ὁποίων ἀνέρχεται τις εἰς τὰς σφαίρας τοῦ ἰδεώδους. Ἀλλ' ἦδη ὁ υἱός, ἀνυπόμονος καὶ περιέργος, προσπαθεῖ νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν μητέρα, ἀκούων εἰς τὰ μαθήματα τοῦ πονηροῦ Ἑρμοῦ. Ἡ προθυμία καὶ ἡ εὐφυΐα τοῦ μαθητοῦ ἀποδεικνύει ὅτι εἰς τοιοῦτο σχολεῖον θὰ λησμονηθῇ ταχέως ὁ οὐρανός καὶ θὰ προτιμηθῇ ἡ γῆ.

(Κατὰ τὴν Μαργαρίταν Ἀλβάναν Μηνιάτη).

Η ΘΥΕΛΛΑ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Εὐθὺς ὡς ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸ πῶς εἰσέδυσεν ἐκ τῶν θυρίδων θριαμβευτικὸν καὶ ἀκτινοβόλον. Ὁ Αὐγουστος ἠγέρθη καὶ ἠμίγυμος ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα. Μετὰ τῆς αὔρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κῦμά τι ἀορίστου θορόβου, μυστηριώδης τις βόμβος, ἢ ἠχὼ τῶν ὀδῶν καὶ τῶν στενωπῶν, ὀλοκλήρου τῆς πόλεως, ἐπιτιδομένης εἰς τὸν καθημερινὸν βίον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑπναλέοι ἔτι ἐρόφρησαν τὴν ἰσχυρὰν λάμψιν, ἣτις ἔλουε τὰς στέγας καὶ ἔκαμνε ν' ἀκτινοβολῇ τὸ ἐπίστρωμα τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Boccini, καὶ εἶτα προσηλώθησαν ὑπεράνω τοῦ λευκοῦ ὄγκου τῆς Μητροπόλεως, ὑπερμεγέθους τρυκαπτοειδοῦς καὶ μαργαριτόχρου ναοῦ, ἐξέχοντος ὡς ἐπὶ βαθεῖος οὐρανοχρόου βελούδου.

Ὁ νεανίας ἔστη ἐπὶ μακρὸν θεωρῶν τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τῶν στεγῶν, ἀκολουθῶν τὰς ἀκκνονίστους καὶ ζωγραφιστὰς γραμμὰς τῶν οἰκιῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἠνοιγόνο σκοτεινὰ παράθυρα καὶ ἠπλοῦντο ὑφάσματα πολύχροα. Ἐκατοντάδες καπνοδόχοι ἐκάπνιζον καὶ ὁ καπνὸς ἀνέβηκεν εὐθὺς καὶ ἐλάφρως ἐν τῇ ἡμεροῦσῃ ἀτμοσφαιρᾷ. Ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Αὐγούστου ἐστράφησαν πρὸς τὰ ἔσω, τὸ πρόσωπόν του ἔγεινε κατηφές. Τὸ ὠρολόγιον ἐδείκνυε τὴν 8ην καὶ εἰς τὰς ἑννέα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτοιμος διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν. Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς πρὸς ἀπόλειαν.

Ἦρχισε λοιπὸν νὰ τακτοποιῇ τὰ πράγματά του, ἔστρεψεν ἔξω τῆς σκοτεινῆς γωνίας τὸ κιβώτιόν του καὶ τὸ ἠνοιξεν ὑπῆρχε ἐν αὐτῷ μία ἀταξία, ἣτις τὸν ἔκαμε νὰ φοικιάσῃ. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν. Καὶ ἤρχισε νὰ συνάζῃ τὰ βιβλία, τὰ διεσκορπισμένα ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου,

τὴν μουσικὴν καὶ τὰ ἄτακτα φύλλα χάρτου, ἄτινα ἔπρεπε νὰ καταλάβωσι τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου.

Ἐξ ἐκάστου ἀντικειμένου, ἐξ ἐκάστου μικροτάτου φύλλου, ἡ αὐτὴ ἀνάμνησις τῷ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν, ἢ γλυκεῖα καὶ εὐγενὴς εἰκὼν τῆς δεσποινίδος Ἑλένης. Ὀλοκλήρος ἡ ἱστορία τῶν ἑπτὰ ἐκείνων μηνῶν ἀναπαρίστατο εἰς τὴν μνήμην του :

"Ὅλαι αἱ ἐλπίδες, οἱ διακαεῖς πόθοι, αἱ ἀμφιβολίαι τοῦ μικροῦ του παρελθόντος.

Παρελθόν ! Βεβχίως ἦτο τὸ πᾶν καὶ ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ. Ἡ πρώτη του συνέντευξις μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἑλένης, ὅτε μετέβη νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ μικρὸν δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ καθηγητοῦ, ὑπὸ τὸ παράδοξον βλέμμα τῶν μεγάλων καὶ στοργυλῶν κυκνῶν διόπτρων, τῷ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην. Τίς ἤθελεν εἶπει τότε εἰς τὸν Αὐγουστον ὅτι ἐν τῇ ψυχρᾷ ἐκείνῃ οἰκίᾳ τῆς μεθοδικῆς ζωῆς—ἣτις δὲν ἐταράττετο ἐξ ἄλλου, εἰμὴ ἐκ τῶν περιοδικῶν φιλοσοφικῶν συζητήσεων τοῦ γηραίου κ. Ζανέλλου μετὰ τοῦ ἱατροῦ, τοῦ ἀγαπητοῦ του μαθητοῦ—θὰ εὑρίσκε τὴν γοητείαν τῆς νέας ζωῆς του, ὅτι ἤθελεν τῷ ἀνοιχθῆ νέοι ὀρίζοντες ἐλπίδων !

Εἰς τὸν Αὐγουστον, ἰδεολόγον μουσικόν, ἤρесе τὸ δωμάτιον τοῦ καθηγητοῦ, ἐπειδὴ ἔκειτο εἰς ὑψηλὸν μέρος, εἶχε γοητευτικὴν θέαν ἐπὶ τῶν στεγῶν ὀλοκλήρου τῆς πόλεως καὶ ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν ἡσυχίαν καὶ τελείαν ἀπομόνωσιν. Καὶ ἀληθῶς οὐδεὶς τὸν ἐτάραττεν ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ ἡ ὑπὲρ-τριχ ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν της μόνον κατὰ τὴν ἀπουσίαν του. Τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐν τῇ γωνίᾳ, ἢ μικρὰ τράπεζα, ὑποκάτω τοῦ παραθύρου, καλῶς φωταγωγημένη, καμμία εἰκὼν πρόχειρος ὡς ἡ τοῦ Beethoven ἢ τοῦ Wagner, οἱ σημερινοὶ ἡμίθεοι του, Βελλίνης ὁ εἰδουλιακός, Πιλεστράις ὁ μέγας κολοσσός. Ἡ προσέγγισις μετὰ τῆς οἰκογενεῖας προήλθεν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐκ μέρους του αἰτίας. Μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν του ὁ κ. Ζανέλλης. Τὰ μεγάλα καὶ κυκλᾶ διόπτρα ἐν τῷ σοβαρῷ προσώπῳ τοῦ καθηγητοῦ ἠτένισαν μίαν στιγμὴν ἐν σιωπῇ, ἔπειτα ὁ ἰδιοκτήτης τῷ εἶπε:—Κύριε Ροδολφίνη, σεῖς εἰσθε μουσικός. Λοιπὸν δὲν σὰς εἶναι δύσκολον καὶ νὰ διδάξῃτε τὴν μουσικὴν. Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ πολὺ νὰ χάνω τὸν καιρὸν μου εἰς τοιαῦτα πράγματα. Ἀλλ' ἡ κόρη μου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεστάλαξαν ἐν τῷ παρθενωγαγεῖῳ κακίστην φιλοσοφίαν καὶ πολὺ κλειδοκύμβαλον, ἐπιθυμεῖ νὰ τελειοποιηθῇ. Ἐγὼ δὲ παρεδέχθην. Θέλετε νὰ παραδώσῃτε μαθήματα εἰς τὴν κόρην μου ;

Ὁ Αὐγουστος κατ' ἀρχὰς δὲν εὑρίσκε λέξεις. Τὴν δεσποινίδα Ἑλένην εἶχεν ἴδει δύο ἢ τρεῖς φορές, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τοῦ ἐφάνη πως εὐμορφος, ἀλλ' ὀλίγον ὑπερήφανος. Ἐν τούτοις πρὸ τῶν μεγάλων καὶ κυκνῶν διόπτρων, ἄτινα ἐφίκνοντο ὡς νὰ τὴν ἐπέπληττον, δὲν εὑρίσκε λέξεις—ὦ ! θὰ εἶναι τιμὴ μου.—Ἡ τιμὴ δὲν εἶναι ἀκριβὴς σκοπὸς καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς ἀντικείμενον μιᾶς ἰδέας—εἶπεν ὁ καθηγητής. Σεῖς δύνασθε νὰ ἀρχίσῃτε ἀπὸ αὐρίου ; Τί θέλετε δι' ἀμοιβήν ; θὰ συνεννοηθῶμεν.—Ἐγχεινῶνται. Καὶ ἔφυγεν ὅπως ἦλθεν.

Τὴν ἐπαύριον ἤρχισαν σοβαρῶς τὰ μαθήματα. Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη δὲν ἦτο χυδαία τις ἀρχαρία. Ἐπαίξε μετὰ χάριτος

το μικρόν της τεμάχιο του Chopin, όπως διέρχεται τον καιρόν της. Ο Αύγουστος ήθελε να κάμη αληθώς τον διδάσκαλον και κατήχησε την μαθητριά του εις τα ιερά απόκρυφα του Beethoven του Rach, των νεωτέρων ρομαντικῶν.

Τὰ μαθήματα ἐγίνοντο ἐξ ἀρχῆς εις τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ καθηγητοῦ. Ἡ κυρία Ζανέλλη προσεκτικῶς ἐκάθητο εις κάθισμα, ὀλίγον ἀπέχον τοῦ πιάνου, καὶ ἔπλεκε τὴν περιμιμίδα της, ἐπαγρυπνοῦσα διδάσκαλον καὶ μαθητριά.

Ὅχι, διότι εἶχε φόβους, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τὸ πρέπον.

Τοιοῦτοτρόπως συνέβαινε νὰ ἀποκοιμᾶται ἐνίοτε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο ἐν τῇ ζῆσει τοῦ μαθήματος ἠσθάνετο. Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ Αὔγουστος ἤρχισε νὰ βεβαιούται ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἑλένη ἦτο ὠραία κόρη καὶ εἶχε προσόντα ψυχῆς ἀξία ἐπαίνου.

Καὶ ἐν τούτοις μετέβαινε εις τὸ μάθημα με ἀγνότητα αἰσθημάτων, παραδειγματικῆν. Ἄλλ' ἡ ἐπαφή τῶν μικρῶν λευκῶν χειρῶν της, ἡ γλυκεῖα στροφή τῆς φωνῆς της ὡσάκις ἐζήτηε συμβουλὰς παρὰ τοῦ διδασκάλου τὸν περιέπλεκε, τὸν κατετάρασσον. Ἡ δεσποινὶς ἐπίσης ἤρχισε νὰ γίνηται πλεον ἀφηρημένη καὶ νὰ προσέχη περισσώτερον εις τὸν διδάσκαλον, παρὰ εις τὸ μάθημα. Ὅταν δὲ ἡ μήτηρ ἐκοιμᾶτο, ἂν καὶ ἐξηκολούθει μηχανικῶς νὰ παίζει κανὲν τεμάχιον, διδάσκαλος καὶ μαθήτρια συνωμίλουν φιλικῶς. Ἐν ἀρχῇ ἀμοιβαίαι τις φιλοφρόνησις, καί ποια ἔρευνα ὀλίγον τεχνητῆ καὶ πολὺ αἰσθηματικῆ ἐπὶ τῆς μουσικῆς. Κατόπιν κάποια ἐρώτησις συνετῆ ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ νέου μουσικοῦ ἦλθεν εις τὰ χεῖλη τῆς Ἑλένης. Ὁ Αὔγουστος διηγήθη τότε τὸν βίον του, τὰς σπουδὰς του, τὰς ἐλπίδας του, τοὺς πόθους του πρὸς τὴν νέαν, ἣτις συνεκινήθη ὑπερβολικᾶ. Διηγήθη πῶς ἡ μουσικὴ, ὅταν ἦτο ἔτι παῖς τὸν εἴλκυσε, τίνι τρόπῳ ἐγκατέλειψε τὴν ἀγαπητὴν του μητέρα, τίνι τρόπῳ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἀπέθανεν αἰφνιδίως, ἐνῶ αὐτὸς ἐζήρχετο ἀκριβῶς τοῦ ὠδείου καὶ πῶς

εὐρίσκετο τὴν μόνην, με πάσας τὰς ἐλπίδας του ἀναθεθεμέναν εις τὴν τέχνην. Ἐκεῖνο τὸ πάσας ἐλέγη τόσον μελαγχολικῶς, ὥστε προσέκαλεσεν ἕνα στεναγμὸν ἐκ τοῦ στήθους τῆς δεσποινίδος.

Ἐφθασαν καὶ εις τὰς οἰκειοτάτας λεπτομερείας, ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ μήτηρ ἐκλήθη εις τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἀφῆκεν αὐτοὺς μόνους. Ὁ Αὔγουστος ἔμαθε τοιοῦτοτρόπως, ὅτι ὁ καθηγητὴς εἶχε μίαν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ἰατρὸν Hargen, φιλόσοφον καὶ φυσικόν, καὶ ὅτι ἡ Ἑλένη, ἰδίως διὰ τὰς δύο ταύτας ιδιότητας καὶ διὰ τὰ δίοπτρα, ἄτινα ἔφερε, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ὑποφέρῃ.

Ἡ ἰδέα τοῦ δόκτορος ἐκεῖνου Hargen, τοῦ νεκροῦ καὶ ἀ'ωνίως ἐν συζητήσει διατελοῦντος μετὰ τοῦ καθηγητοῦ, ἦτο τὸ μόνον νέφος εις τὴν νεογέννητον εὐτυχίαν των. Ὁ θαλπερὸς ἀὴρ τοῦ Ἀπριλίου ἀπεπεράτωσε τὸ εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον ἐξετυλίχθη ἡμέρα καὶ ἀσυναισθητῶς εις τὴν μικρὰν αἴθουσαν.

Ὁ Αὔγουστος ἐθεωρεῖτο εὐτυχέστατος, ὅτε αἰφνης πρῶταν τινὰ ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ δωματίου του. Ἦτο ἡ ὑπέρτριχ, με τὸ πρόσωπον πανοῦργον: «Ἡ κυρία μοι εἶπεν νὰ σὰς εἰδοποιήσω, εἶπεν, ὅτι σήμερον τὴν πρῶταν ἡ δεσποινὶς δὲν θὰ κάμη μάθημα· εἶναι ἀδιάθετος.

Τὸ διατί, τὸ ἀληθές τοῦ ἀναβληθέντος μαθήματος, ἐκεῖνος τὸ ἐνόησεν. Ὁ καθηγητὴς Ζανέλλας ἤθελε νὰ ὑπανδρεύη τὴν Ἑλένην καὶ ὁ σύζυγος—περιττόν νὰ τὸ εἴπωμεν—ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ξανθὸς καὶ ὁ φέρων τὰ δίοπτρα ἰατρὸς Hargen. Ὁ καθηγητὴς ἔτοιμος πάντοτε νὰ συζητῇ περὶ φιλοσοφίας, ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ συνοικισίου δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὰν συζήτησιν οὔτε με τὴν κόρην, οὔτε με τὴν κυρίαν του. Εἰς τὸ γεῦμα εἶχεν εἶπει: Ἡ Ἑλένη εἶναι δεκαεννέα ἐτῶν· αἱ κόραι τῶν δεκαεννέα ἐτῶν ὑπανδρεύονται. Λοιπὸν ἡ Ἑλένη πρέπει νὰ ὑπανδρευθῇ. Τοῦτο ὠρίσθη· ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸν σύζυγον, τὸν εὔρον ἐγὼ καὶ ἐπειδὴ γνωρίζω τὴν κόρην

J. SANDEAU

ΗΜΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΛΥΡΙΟΝ

(ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ GEORGES SAND)

Ἡ αὐθιγὰ αὕτη ἐκίνησεν ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον μου. Ἐμαθα περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο υἱὸς ἐντίμου καὶ μετρίοφρονος οἰκογενείας, ἀποκατεστημένης μόλις πρὸ ὀλίγου εις τὰ περίξ. Οἱ νέοι τοῦ Saint Florent τὸν ἠγάπων καὶ ὁ υἱὸς τῆς κ. Β. τὸν εἶχε προσκαλέσει εις τὴν ἑορτὴν ἐκείνην. Θὰ ἦτο μόλις εἰκοσαετής, σιωπηλός, ὑπερήφανος καὶ δειλός, με τρόπους λεπτοῦς καὶ εὐγενεῖς. Ἐφ' ὅσον τὸν ἔβλεπα, ἐπειθόμην ὅτι οὐδὲν εἶχε κοινὸν με τοὺς ἄλλους ζωηροὺς καὶ θορυβώδεις συντρόφους μου. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχον γνωρίσει ἄλλον ἄνθρωπον ὁμοιάζοντα πρὸς αὐτόν. Καὶ ὅμως ὠμοιάζεν ἀρίστως πρὸς χαριτωμένον καὶ ποιητικὸν τύπον, ὁ ὁποῖος συνεδέετο με τὰ ὄνειρά μου καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ψυχὴ μου ἐφέρετο. Καὶ ὅμως κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἀντηλλάξαμεν οὔτε μίαν κἄν λέξιν. Δύο φορές μόνον συνητήθησαν τὰ βλέμματά μας καὶ ἐνόουν ἡδὴ ὅτι ἡ τύχη μου ἤλλαξε καὶ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς θὰ ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς μου.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας διέρρευσε μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος. Ἡ

φωνὴ τοῦ Roger ἔφθανε κατ' εὐθείαν εις τὴν καρδίαν μου, ὡς θαυμασία ἀρμονία καὶ ἡσθανόμην περὶ αὐτὸν μαγικὴν, οὕτως εἶπειν, ἀτμόσφαιραν, εἰς ἣν ἐβυθίζομην μετὰ μέθης. Ἡμῖν εὐτυχῆς. Ἀνέπνεον τὸν ἀέρα μετὰ χαρᾶς. Ἡ ζωὴ μοι ἐφαίνετο ἐλαφρὰ καὶ ἤκουσα εὐχαρίστως μυστηριώδη τινὰ φωνήν, ἣτις ἔψαλλεν ὠραῖον ἄσμα εις τὴν ψυχὴν μου.

Ἡ ἐσπέρα ἔφθασε ταχέως καὶ περὶ τὴν ὀδὸν δλοὶ εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῶν ἵππων μας. Ἡ κ. Β. μοι παρετήρησε ὅτι προσέβαλλον πᾶσαν ἐθιμοταξίαν, συναπερχομένη μετὰ τῶν τρελλῶν καὶ ζωηρῶν ἐκείνων νέων. Καὶ ἡ κ. Β. εἶχε βεβαίως δίκαιον. Ἄλλ' ἐγὼ εἶχον τόσῃν πεποίθησιν εις τὴν τιμιότητα καὶ ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρός μου, ὥστε ἐνέδιδα πάντοτε ἀφῶδως εις πᾶσαν ἰδιοτροπίαν μου. Ἄλλως τε ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ θορυβώδεις νέοι με ἐσέβοντο ὡς ἀδελφὴν καὶ πάντοτε ἡ τραχεῖα καὶ ἀπότομος ἐλευθερία μου ἐπεβάλλετο καὶ εις τοὺς τολμηροτέρους ἀκόμη περισσώτερον ἀπὸ ὅλας τὰς συνήθεις τῶν γνωστῶν μου σεμνοτυφίας. Δὲν ἀπήντησα λοιπὸν εις τὴν κ. Β. ἢ με ἐν μαστίγωμα τοῦ ἵππου μου, ὅστις ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Ὅλοι οἱ κύριοι με ἠκολούθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν ὅπισθεν νέφους κονιορτοῦ, διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν χωριῶν. Οἱ λῆθοι τῶν δρόμων ἐξήστραπτον ὑπὸ τὰς ὀπλάς τῶν ἵππων μας, οἱ σκύλλοι τῶν περίξ μᾶς συνώδεον διὰ τῶν ὕλακων των, καὶ οἱ χωρικοὶ περιτρομοὶ ἐξήρχοντο εις τὰς θύρας των, ἵνα ἴδωσι τὸ αἶτιον τοῦ θορύθου καὶ τῆς ταραχῆς ἐκείνης. Ἐπὶ πολλὴν ἡδὴ ὥραν ἤμην ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐκδρομῆς μας. Ἀλλὰ, κούρασθεῖσα ἐκ τῆς ταχύτητος τοῦ δρόμου, αἰσθανομένη ὅτι ὁ ἵππος μου ἔτρεχεν ὀλονὲν ζωηρότερος καὶ φοβουμένη μήπως δὲν δυνήθῃ βραδύτερον νὰ τὸν συγκρατήσω, ἀπεφάσισα

μου καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὁ σύζυγος, τὸν ὁποῖον ἐξελέξα ἐγὼ εἶναι τέλειος. Εἶναι ὁ ἰατρὸς Hargen, διάσημος φιλόσοφος με τὸν ὁποῖον εἴμεθα πάντοτε σύμφωνοι εις τὰς ἐπιστημονικὰς μας συζητήσεις.

Μετὰ ταῦτα ἡ Ἑλένη ἔγραψε τὰ πάντα εις τὴν Αὔγουστον. Δὲν ὑπῆρχε τρόπος ἀπαλλαγῆς! Ὁ Αὔγουστος ἐνόμισεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέραν καὶ ἡσυχον τὴν κόρην καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃ πᾶσαν ἐξήγησιν, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης.

Ἦθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε χάριση τόσῃν εὐτυχίαν, καὶ ἐν ᾧ τὴν ἦτο τόσον δυστυχῆς. Ἀπησχολήθη ἐκ νέου εις τὸ κιβώτιον, ὅτε ἡ συμπαθὴς τῆς Ἑλένης μορφή ἐνεφανίσθη εις τὴν θύραν. Ὁ νεανίας με ἐν πῆδημα εὐρέθη πλησίον της.—Τὶ ἀσυνεσία! νὰ εἶθ ἡσέδῳ!

Ὁ πατήρ μου συζητεῖ μετὰ τοῦ ἰατροῦ, νομίζω μάλιστα ὅτι συνεννοεῖται διὰ τὸν γάμον. Εἶναι φοικῶδες πρᾶγμα! Ὁ Αὔγουστος ἐζήτηε νὰ καθησυχάσῃ τὴν κόρην.

Ἡσύχασε, σὲ παρακαλῶ, τῇ ἔλεγε, δὲν δύναμαι νὰ μείνω πλεον ἐδῶ. Ἐλπίζε εις τὸ μέλλον· προσπάθει νὰ κερδίζῃ καιρόν· ὅταν θὰ παύσω νὰ εἶμαι φιλοξενούμενος τοῦ πατρὸς σου, θὰ ἔλθω ὁ ἴδιος νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.—Ὅχι, ὄχι τὸ πᾶν ἐτελείωσεν. Ὁ πατήρ μου ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Γερμανὸν ἐκεῖνον ἰατρὸν του, συμφωνοῦν παρὰ πολὺ, ἀπεφάσισε νὰ με δώσῃ εις αὐτόν, καὶ θὰ τὸ πράξῃ, ἔσο βέβαιος.—Ὅταν ἔχη μίαν ἰδέαν, τετέλεσταί. Ὁ πατέρας ἀγαπᾷ περισσώτερον τὸν ἰατρὸν ἐκεῖνον ἀπὸ τὴν δυστυχῆ κόρην του.

Καὶ ποῖος τὸ λέγει αὐτὸ; διέκοψεν ἀποτόμως μίαν φωνὴν καὶ ὅπισθεν τῆς κόρης παρουσιάσθη τὸ πλατὺ καὶ ἄκαμπτον πρόσωπον τοῦ καθηγητοῦ Ζανέλλη, ὅπερ κατέστη φοβερόν με τὰ μεγάλα κυανὰ δίοπτρά του. Τίς τὸ λέγει; Εἶ-

ναι ἐσφαλμένη ἰδέα καὶ πᾶσα ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσα σκέψις, εἶναι ψευδής. Τέλος τί γίνεται ἐδῶ; τί συμβαίνει;

Ἡ Ἑλένη ἠρυθρίασε, καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν. Ὁ Αὔγουστος προσεπάθησε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ἀλλὰ δὲν ἐστάθη ἱκανὸς πρὸς τοῦτο.

Ὁ καθηγητὴς ἐξηκολούθησε:—Τοῦτο, τὸ ὁποῖον συμβαίνει, εἶναι πρᾶγμα σοβαρόν. Ἀκολούθησέ με εις τὴν αἴθουσαν Ἑλένη, ἔλθετε καὶ σεῖς, κύριε μουσικέ.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ καθηγητὴς ἐκάλεσε καὶ τὴν σύζυγόν του, καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Ἑλένην:—Τίνι τρόπῳ, εἶπεν, ἔπραξες καὶ ἦλθες εις τόσῃν οἰκειότητα με τὸν νεανίαν;

Ἡ φωνὴ του εἶχεν ἕνα ἦχον τόσον παραδόξως γλυκὺν καὶ ἀντέκειτο τόσον με τὸ σοβαρόν του πρόσωπον, ὥστε ἡ κόρη, λαβοῦσα θάρρος, λέγει:—Πατέρα μου πταίει τὸ πιάνο...

—Ἄ! τὸ πιάνο! Ὁρίστε αἱ ὀλέθριαι συνέπειαι τῆς μουσικῆς! Καὶ σεῖς, κύριε Ροδολφίν; σεῖς; Ὁ νέος διδάσκαλος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν· εἶχε προετοιμάσει δημηγορίαν ἐπαξίαν καὶ σοβαρὰν με τὴν ὁποίαν νὰ ἀφοπλίσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς.

Κύριε καθηγητά, λέγει, εἶμαι τίμιος, καὶ τρωτὴν ὑπόσχασίν μου. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχητε νὰ με ἐπιπλήξητε, δι' ὅτι εις πάντα νέον τῆς ἡλικίας μου θὰ συνέβαινε. Ἄλλως τε ἀγαπῶ τιμίως καὶ εὐκρινῶς τὴν κόρην σας.

Ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Αὔγουστος ἐκπληκτοὶ ἠτένισαν κατὰ πρόσωπον τὸν καθηγητὴν. Ὁ γέρον ἀφῆρσεν ἐπὶ τέλους τὰ μεγάλα δίοπτρα καὶ ἀπέμασσε τὸ μέτωπόν του. Ὅτε κατεβίβασε διὰ πρώτην φορὰν τὴν χεῖρά του, ὁ Αὔγουστος εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς του, οἵτινες ἦσαν δύο μεγάλοι λευκοφάιοι ὀφθαλμοί, διαυγεῖς, με ἔκφρασιν ἀπεράντου ἀγαθότητος εις τὸ βλέμμα του.

Καὶ οἱ δύο συγχρόνως ἐρρίφθησαν εις τὰς ἀγκάλας του.

νὰ μείνω ὀπίσω καὶ ἐρρίφθην, χωρὶς νὰ με ἀντιληφθοῦν, εις τὸν πρῶτον τυχόντα παρὰ τὸν δρόμον μου καλλιεργημένον ἀγρόν. Ἐπειδὴ ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, οὐδεὶς ἀντελήφθη τὴν ὑποχώρησίν μου καὶ ἐντὸς στιγμῶν τινῶν ἡ συντροφία μου εὐρίσκετο ἡδὴ μακρὰν, πολὺ μακρὰν.

Δὲν εἰσεύρω, διατὶ ἡσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην τόσῃν χαρὰν, εὐρεθεῖσα μόνη ἐν τῷ μέτῳ τοῦ σιωπηλοῦ τῆς νυκτὸς μεγαλείου. Ἐκπληττομένη διὰ τὴν χαρὰν μου αὐτὴν, τὴν ἀνεξήγητον, διηρωτώμην τί εἶπε τέλος μετεβλήθη εις τὴν ζωὴν μου, διατὶ τὴν πρῶταν ἀνεχώρησα τῆς οἰκίας μου ρεμβώδης καὶ μελαγχολικὴ καὶ τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεφα τόσον περιχαρῆς, ποῖα πνοὴ ζεφύρου εἶχε διασκεδάσει τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ μου, ποῖα ἄκτις ἡλίου εἶχε φωτίσει τὸν ὀρίζοντα τῆς ζωῆς μου; Ἐφοβούμην μήπως ἤμην ἔνοχος καὶ ἐξήτουνξνὰ ἀποδιώξω τῆς διανοίας μου μορφήν τινα, ἣτις ἐφαίνετο πολιορκουσα αὐτήν.

Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀνεγεννώμην, ὅτι ἡ διάνοιά μου ἐγίνετο διαυγεστερά, ὅτι αἱ αἰσθήσεις μου ἐξηγυγιζόντο, ἐξιδανικεύοντο. Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἀντελαμβανόμην ἀρμονιών, αἷτινες ἀντήχουν διὰ πρώτην φορὰν εις τὴν ψυχὴν μου διὰ τοῦ θαυμασίου θεάματος τοῦ ἀπτοσκαπασμένου οὐρανοῦ καὶ τῶν κοιμωμένων ἀγρῶν, τῶν ὁποίων τὴν μαγικὴν ποίησιν δὲν εἶχον ποτε φαντασθῆ. Εἶχον ἐπαναφέρει τὸν ἵππον μου εις τὸν δρόμον του, βαίνοντα ἡσύχως καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου ἐπρόσεξα εις τὴν ἀνατολὴν τῆς σεληνῆς, ἣτις ὠμοιάζε δίσκον πύρινον, ἐξερχόμενον τῆς ἐστίας σιδηρουργοῦ. Τὰ ἔνομα ἐβόμβουν ἐπὶ τῶν αὐλάκων, τὰ τριζόνια ἐσύριζαν ἐπὶ τῶν δένδρων, οἱ καρποὶ αὐξανόμενοι τὴν νύκτα, ἀπέδιδον τὸν ἀρίστον ἐκεῖνον θορύθον τῆς φυτικῆς ζωῆς. Αἰφνης βήματα ὡσεὶ ἵππου ἀνέμιζαν τὸν

θορύθον των' εἰς τὸν ποιητικὸν ἐκεῖνον ψίθυρον τῆς νυκτὸς, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἐπὶ τῆς αὐτῆς με ἐμὲ ὁδοῦ ὁ ἡσυχος καὶ εἰρηνικὸς ἵππος τοῦ Roger, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν ἀναβάτην του. Ὅταν ὁ ἵππος τοῦ ἔφθασε τὸν ἰδικόν μου καὶ ἐτέθησεν, οὕτως εἶπειν, μετ' ἴσης ναυαλείας ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, ὁ Roger καὶ ἐγὼ προσεβλέψαμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἐγὼ ψιθυρίζουσα λέξεις τινὰς ἀγνωρίσεως, ἐκεῖνος δὲ σιγῶν. Δὲν εἰξευρα τί νὰ κάμω. Ἠρχισα νὰ βῆχω, ἐξήγαγον τὸ ρινόμακτρον μου ἀπὸ τὸ θηλάκιόν μου, κατεγινόμην εἰς τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἐπιπέσου μου, ἐνῶ ὁ Roger μᾶλλον ἐμοῦ παραγμένος ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ. Τέλος λαβοῦσα θάρρος καὶ μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ παρατείνω τὴν γελοίαν αὐτὴν ἀμηχανίαν μας, τῷ εἶπον, προσπαθοῦσα νὰ καταστήσω τὴν φωνὴν μου ἡσυχον.—Κύριε, σὰς ἐνόμιζα με τοὺς φίλους σας.

Ὁ Roger χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ μοὶ ἔδειξε διὰ βλέμματος παραπονετικοῦ τὸ βραδυκίνητον ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔβαινε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ζωηρᾶς φορβάδος μου.

Κανεὶς μας δὲν τὸ ἐσυλλογίσθη, ἀπήντησα. Ἄλλως ὄλοι μας θὰ ἐρρυθμίζαμεν τὰ βήματα τῶν ἵππων μας πρὸς τὰ τοῦ ἰδικοῦ σας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ, ἢ νὰ ἀπαντᾷ διὰ μονοσυλλάβων, ἀπεφάσισα νὰ σιωπήσω καὶ ἐγὼ καὶ ἐπροχωροῦμέν οὔτω χωρὶς νὰ ἀνταλλάσσωμεν οὔτε μίαν λέξιν. Νομίζω, παιδί μου, ὅτι θὰ ἐπήγαινα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εις τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καρδιά του ὠμίλει χαμηλοφώνως καὶ ἠύχαριστον εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου τὸν νεανίαν ἐκεῖνον, διότι δὲν διέκοπτε διὰ κοινοτυπιῶν τὴν μυστηριώδη τῶν ψυχῶν μας γλώσσαν.

Εἶχον ἡδὴ ἀρχίσει νὰ διακρίνω διὰ τῶν δένδρων τὸ κωδωνοστάσιον

— Κύριε ! Πάτερ !

Ὁ καθηγητὴς ἐξηκολούθησε, λέγων : Σεῖς ἀγαπήσατε ; Εἶσατε νέοι, οὐδὲν φυσικώτερον τούτου. Σὺ Ἑλένη δὲν ἤθελες νὰ εἶπες τίποτε εἰς τὸν πατέρα σου ; Ἄλλ' αὐτὸς εἶναι φιλόσοφος καὶ ἐκ τῶν δεδομένων, ἐκ τῶν παρατηρήσεων ἐξήγαγεν τὸ συμπέρασμα. Λοιπὸν θὰ εἴσατε σύζυγοι.

Ἡ Ἑλένη ἦτο ἐκπληκτικὸς, μόνον μίαν ἀμφιβολίαν τῆς ἔμενεν. Ἄλλὰ ! . . . πῶς, ὁ ἰατρός Hargen ! Ὁ ἰατρός Hargen δὲν ὑπῆρξεν ἢ τὸ στρατήγημά μου. Αὐτὸς ἄλλως τε ἐξηκολούθησε—φορῶν τὰ κυανὰ διοπτρά του—δὲν θὰ ὑπανδρευθῆ ποτέ. Φιλοσοφεῖ εἰς ἄκρον !

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Ὀλγα Γουίλιου

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ ΩΔΕΙΟΥ

Ἄν καὶ μελαγχολία καὶ πένθος βασιλεύει εἰς τὰς ψυχὰς μας διὰ τὰ ἐθνικά μας ἀτυχήματα, οὐχ ἤττον αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην εὐγενοῦς τινος ψυχαγωγίας, ἥτις νὰ ἀναπτέρωσιν ὀλίγον τὰ αἰσθηματά μας, νὰ ἀναζωογονήσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν μας.

Τόσαι πικρίαι, τόσαι λύπαι, τόσαι ἀπογοητεύσεις, καὶ ἀγωνίαι ἐκούρασαν τὴν διάνοιάν μας, κατεπόνθησαν τὴν ψυχὴν μας. Ἄς μᾶς ἀναζωογονήσῃ ὀλίγη μουσικὴ, ἣς ἀντηχήσουν καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν σεμνὴν στέγην τοῦ μικροῦ Ὤδείου μας, τοῦ νέου αὐτοῦ τεμένους τῶν Μουσῶν, τόνοι ἀρμονικοὶ καὶ παρήγοροι, ἐπαναφέροντες τὴν ἡρεμίαν εἰς τὰ περικλῆγη στήθη μας. Ἐὰν οἱ πόνοι τοῦ σώματος θεραπεύονται διὰ τῆς μουσικῆς, ἐὰν αὕτη ἐθεωρήθῃ φάρμακον πολῦτιμον διὰ τόσα φυσικὰ νοσήματα, πόσον εὐεργετικῶς βεβαίως θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ τόσον σήμερον δοκιμασθέντος ἡθικοῦ μας.

Διὰ τοῦτο ἡ ἰδέα τοῦ Ὤδείου νὰ κάμῃ ἐναρξίν τῶν συναυλιῶν του σήμερον εἶναι ἀληθῶς εὐεργετικὴ, ἢ ὑποτίμησις δὲ τῶν τιμῶν μόνον εἰς 2,50 δρ. δι' ἕκαστον ἄτομον καθιστᾷ προσιτὰς εἰς πάντας τὰς ὡραίας ταύτας συναυλίας.

Ἄλλως τε τὸ πρόγραμμα εἶναι τόσον πλούσιον καὶ οἱ νέοι καλλιτέχναι, οἱ μετέχοντες αὐτοῦ τόσης χαίρουσιν φήμης εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσουν ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἐπιτυχίαν τῶν συναυλιῶν αὐτῶν.

τῆς πόλεως, ὅταν ὁ Roger, στρέφων πρὸς με τὴν ξανθὴν κεφαλὴν του, μοὶ εἶπε μὲ ἔκφρασιν μεγάλην στοργῆς : Κυρία μου, σὰς γνωρίζω πρὸ δύο ἐτῶν. Ἦτο ἀκριβῶς τοιαύτη ἐποχὴ, ὅτε σὰς εἶδον τὸ πρῶτον, διασχίζουσαν ἔφιππον τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος μου. Ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ σύζυγός σας σὰς συνώδευεν. Ὁ ἵππος σας, κατάκοπος, ἐξηντλημένος, ἤρνεϊτο νὰ κατέλθῃ τὸν τραχὺν καὶ ἐπικίνδυνον κατήφορον τοῦ δάσους τῆς Μαγδαληνῆς, ὁ ποταμὸς ἐξετείνετο ἀπειλητικὸς ὑπὸ τοὺς πόδας σας, ἢ νῦν ἔπιπτεν ἤδη καὶ ἐζητεῖτε μετ' ἀνησυχίας δρόμον ἀσφαλέστερον.

— Ἐνθυμοῦμαι, τῷ εἶπον.

— Ἐλησμονήσατε, λοιπὸν τὸν νεανίαν, ὅστις ἤρπασε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου σας, καθ' ἣν στιγμὴν ὄρμα πρὸς τὸν ἐπικίνδυνον ἐκείνον κατήφορον καὶ ὑπῆρξεν ἀρκετὰ εὐτυχῆς, ὥστε νὰ σὰς σώσῃ ἀπὸ ἐπικινδύνου πτώσεως καὶ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς δρόμον ὁμαλόν; Μόλις δύο ἔκτοτε παρήλθον ἔτη καὶ ὅμως, Κυρία μου, δὲν τὸν ἀνεγνωρίσατε.

Ἐταπείνωσα τὰ βλέμματα καὶ δὲν ἀπήνητσα. Ἦτο ἀληθὲς ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ παιδίου ἐκείνου, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὸ ἡμίφως τῆς δύσεως μιᾶς ἡμέρας, εἶχον ἐντελῶς ἐξαλειφθῆ τῆς μνήμης μου. Δὲν ἔσχον τὴν δύναμιν νὰ ψιθυρίσω κἄν λέξιν ἀναγνωρίσεως ἢ εὐγνωμοσύνης. Ἄλλ' ἡ καρδίᾳ μου ἔπαλλεν ἀπολαυστικῶς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος εἶχε τόσον ἀπασχοληθῆ μὲ τὴν ἐνθύμησίν μου. ὦ ! παιδί μου. Τὸ συμβεβηκὸς αὐτό, τὸ ὅποιον τὴν προτεραίαν δὲν ἀπησχόλει κἄν τὴν μνήμην μου περιεβάλλετο μὲ ἀνέλπιστον ἐπιστημότητα καὶ διανοουμένη ἐν τῇ ἐνθουσιῶδει ψυχῇ μου : ὦ ! σύ, ὅστις μ' ἔσωτες ἤδη τὴν ζωὴν ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ συμπλήρωσε τὸ ἔργον σου. Δός μοι καὶ τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς, ἄνευ τῆς

Ἐπειτα καὶ ἡ ὥρα τῶν συναυλιῶν εἶναι ἐξαιρετικῶς κατάλληλος, ἀπὸ τῆς 5 1/2 μέχρι τῆς 7 1/2.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς ἐκλεκτὰ τεμάχια : 1. Ouverture Ruy Blas. F. Mendelssohn 2. Concert de Violoncelle Saint Seans. 3. Marche Slave Tschaiakowsky. 4. Cavatine de Leila. G. Bizet. 5. Deux morceaux pour Violoncelle solo. Gortemann καὶ Popper. 6. Suite d'orchestre. Sylvia. Geo Delires.

Πρωταγωνισταὶ ἐν τῇ συναυλίᾳ : ὁ νέος καθηγητὴς τοῦ Violoncelle Δεβεράνιερ καὶ ἡ δις Ἑλβίρα Γουίδα.

Εἰσιτήρια δὲν θὰ σταλοῦν εἰς κανένα. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ ἀγοράσουν τοιαῦτα ἢ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἐστίας» ἢ εἰς τὸ Ὤδειον.

Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας ἐγράφομεν ἄλλοτε ὅτι ἐζήτησε θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἤτις γνωρίζει ἄριστα πλὴν τῆς γλώσσης μας, ἣς εἶναι πτυχιούχος, καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλώσσαν, ἣς ἐδιδάχθη εἰς Παρίσιους καὶ εἰς Λονδίον καὶ ἣς δύνανται νὰ διδάξῃ ὡς καὶ τὴν μητρικὴν τῆς γλώσσαν, ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς κυμβαλίστρια πρῶτης δυνάμεως.

Ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἀρίστης οἰκογενεῖας, καὶ σοβαρᾶς ἤδη ἡλικίας φέρει συστάσεις ἀρίστας, ἀλλὰ δέχεται θέσιν μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐχ, ἀδιάφορον ἂν εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἢ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἣς ἀπευθυνθοῦν πρὸς ἡμᾶς.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΑΜΗΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Τῆς Α. Γ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Α. Γ. τῆς Ἡριγληπίσεως Σοφίας

Διασταύρωσις ὁδῶν Σταδίου καὶ Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 1

Ἐναντι Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου

Ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισε πλούσιαν συλλογὴν, κομψότητας καὶ καλαισθητικῆς τοῦ Παρισίου συρμοῦ. Ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του διὰ τῶν τελειότερων δερμάτων τῆς Παρισινῆς λεπτότητος. Ἐπίσης δὲ ἐκόμισε καὶ σχήματα διὰ μπόττες ἀξιωματικῶν.

ὁποίας δὲν δύναται νὰ εἶναι τις εὐτυχῆς.

Δὲν εἴξερα τί ἐσκέπτετο ὁ Roger τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸν ὑπέθετον ὅμως ἐξ ἴσου ταραγμένον μὲ ἐμέ. Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἀπετόλμησα νὰ τοῦ ὁμιλήσω περὶ τῆς πατρίδος του, ὑπόθεν τὸν εἶχον ἀπομακρύνει οἰκογενειακὰ ἀτυχήματα. Μοὶ ὁμίλησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του, τοῦ ὁποίου εἶχον ἄλλοτε ἐπισκεφθῆ τὰ γραφικὰ τοπία, ὧν τὰς μυστηριώδεις καλλονὰς μοὶ ἀπεκάλυπτεν ἤδη. Μοὶ ὁμίλησε περὶ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἣν εἶχε διέλθει ἐλευθέρως, τυχαίως, σχεδὸν ἀγρίως ἐν τῷ μέσῳ τῶν προσφιλῶν του βουνῶν. Ἐκίστη ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τούτων ἀφυπνίζουσα ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐντύπωσιν ἡμιλησμονηθεῖσαν τῶν παιδικῶν μου χρόνων, μοὶ τὴν ἀνταπέδιδε περιβεβλημένην ὑπὸ νέας χάριτος. Μοὶ ὁμίλησε περὶ τῶν ἐργασιῶν του, περὶ τῶν μελετῶν του, περὶ τῆς οἰκογενεῖας του, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτο εἰς τὸ μέλλον τὸ στήριγμα καὶ ἐγὼ μετεἶχον μετὰ διαχύσεως τῶν περὶ τοῦ μετρίοφρονος καὶ ἐργατικοῦ μέλλοντός του ἐλπίδων του. Τέλος δὲν εἰζεύρω πως ἤρχισε νὰ μοὶ διηγητῆται τὰς μεγάλας θλίψεις τῆς ψυχῆς του, καὶ μοὶ συνέθη τότε νὰ ἀκροῶμαι εἰς τὴν ἱστορίαν του, αὐτὴν τὴν ἰδικὴν μου ἱστορίαν. Οἱ ἵπποι μας ἐξηκολούθησαν νὰ βαδίζον ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου καὶ ἐνίοτε τοὺς ἐσταματοῦσαμεν, ἵνα ἀνταλλάξωμεν σαφέστερον τὰς σκέψεις μας, ἵνα ἀναζητήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ ὁποία ὑπῆρχε σχέσις μεταξὺ τῶν δύο χαρακτήρων μας, καὶ ὅταν εὐρίσκωμεν νέον τινὰ δεσμόν διὰ τὴν μόλις πρὸ ὀλίγου συγκροτηθεῖσαν φιλίαν μας, ἐπανελαμβάνομεν τὸν δρόμον μας βραδέως, ἀφίνοντες τὰς σκέψεις καὶ τὰς ψυχὰς μας νὰ βυθίζωνται εἰς τὴν αὐτὴν εὐτυχίαν.

(Ἀκολουθεῖ)